

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 271/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 23 maja 2023r. w sprawie IIIK 339/22			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Wyrok zaskarżył obrońca oskarżonej oraz pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego.</p> <p>Obrońca na podstawie art. 425 § 1 - 3 i art. 444 k.p.k. zaskarżył wyrok na korzyść oskarżonej, w całości.</p> <p>Na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 2, 3, 4 k.p.k. przedmiotowemu wyrokowi zarzucił:</p> <p>1. błąd w ustaleniach faktycznych</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

przyjętych za
podstawę
orzeczenia, mający
wpływ na treść
orzeczenia, poprzez
uznanie, że:

a) nie było możliwe
szczegółowe
weryfikowanie przez
członka Zarządu
każdej faktury przed
podpisaniem, mimo
iż świadek B. S.
(1), R. B. oraz
L. H. (1) zeznali,
że członek zarządu
miał możliwość
weryfikacji
wszystkich
dokumentów,

b) B. S. (2)
była jedyną osobą
zaangażowaną w
proces
przygotowywania
dokumentacji
dotyczącej rozliczeń
z PHU K.na
wszystkich etapach,
wymaganych przez
wewnętrzne
procedury w
zakładzie pracy,
mimo iż świadek B.
S. (1), R. B., A.
K., M. T. (1), L.
H. (1) zeznali, że
dokumenty
przechodziły
najpierw do działu
finansowego, tam
były sprawdzane w
pierwszym etapie,
następnie trafiały do
działu finansowego,
a dopiero następnie
był podpis głównej
księgowej i prezesa

oraz że osoba merytoryczna musiała przynieść faktury z zapisem wszystkich zleceń, umów, albowiem dopiero taka finalna faktura przechodziła do działu finansowego,

c) B. S. (2), wspólnie i w porozumieniu ze Z. C., zlecała dokonanie nienależnych bądź zawyżonych przelewów na rzecz PHU K.w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez tenże podmiot gospodarczy, mimo iż brak jest jakichkolwiek dowodów potwierdzających taki zarzut.

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie: art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., mającą wpływ na treść wyroku, poprzez naruszenie zasady rozstrzygnięcia wszelkich niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonej, poprzez wybiórczą i dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego bez uwzględnienia zasad

prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy:

a) pominięcie zeznań świadka B. S. (1) oraz świadka R. B., L. H. (1) w części gdzie potwierdziły że członek zarządu miał możliwość weryfikacji dokumentów przed podpisaniem i wszystkie dokumenty, widział na ekranie.

b) pominięcie zeznań świadka A. K., który wskazał, że sprawdzał zgodność merytoryczną sprawy, po akceptacji oryginał był przekazywany firmie i na podstawie tego rozliczenia wystawiano fakturę. Po rozliczeniu i parafowaniu przekazywał je do księgowości.

c) pominięcie zeznań M. T. (1), która zaznaczyła, że na dokumentach dotyczących tych wypłat pieniędzy dla K. jak i dla wszystkich innych firm, z którymi współpracowali były podpisy i pieczętki A. K., bo taki był obieg dokumentów, bo był specjalistą w wydziale kooperacji. On miał sprawdzić

czy do danej faktury jest protokół odbioru prac i czy te prace są objęte umową bądź zleceniem.

d) pominięcie zeznań L. H. (1), który potwierdził, że widział na własne oczy jak J. S. sprawdzał niektóre faktury przed podpisaniem.

e) pominięcie okoliczności, że Stocznia w pierwszej kolejności pozwała do Sądu cywilnego firmę K., a dopiero po uzyskaniu tytułu wykonawczego i umorzeniu egzekucji komorniczej pozwała do sądu cywilnego oraz złożyła zawiadomienie do prokuratury wobec B. S. (2) dotyczący niezasadnie wypłaconych pieniędzy.

f) pominięcie okoliczności, iż wynik audytu biegłych rewidentów z grudnia 2011 r. gdzie przedmiotem badania był także bilans, a biegły rewident zbadał każdą pozycję bilansową, w tym także zaliczki udzielone kontrahentom Stoczni i nie

	<p>stwierdził jakichkolwiek uchybień w sposobie prowadzenia księgowości, akceptując go w całości.</p> <p>- rażąco niewspółmierność wymierzonej kary poprzez wymierzenie oskarżonej:</p> <p>a) kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku.</p> <p>b) grzywny w wysokości 200 stawek po 100 zł każda.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Apelacja obrońcy okazała się nieuzasadniona.</p> <p>Sąd I instancji niewątpliwie w prawidłowy sposób zebrał w niniejszej sprawie kompletny materiał dowodowy. W rzeczowym, logicznym uzasadnieniu swego orzeczenia, Sąd I instancji zaprezentował całokształt dowodów, które zgromadził w toku przeprowadzonego</p>				

postępowania,
następnie wskazał,
którym dowodom,
w jakim zakresie
i dlaczego dał
wiarę, którym zaś,
w jakiej części,
a także z jakich
przyczyn, wartości
tej odmówił,
sumiennie
przedstawił
dokonane ustalenia
faktyczne, należycie
wyjaśnił i omówił
podstawę prawną
poszczególnych
rozstrzygnięć w
zakresie
przypisanego
przestępstwa

Wbrew odmiennym
twierdzeniom
skarżącego nie
doszło do
akcentowanego
naruszenia przepisu
art. 7 kpk.
Przekonanie sądu
o wiarygodności
jednych dowodów
i niewiarygodności
innych pozostaje
pod ochroną ww.
unormowania, jeśli
tylko: 1) jest
poprzedzone
ujawnieniem w toku
rozprawy głównej
całokształtu
okoliczności sprawy;
2) stanowi wyraz
rozważenia
wszystkich
okoliczności
przemawiających,
zarówno na korzyść,
jak i niekorzyść
oskarżonego; 3)

jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (zob. postanowienia SN: z 01.09.2010 r., IV KK 78/10, OSNwSK 2010/1/1653; z 18.12.2012 r., III KK 298/12, LEX nr 1232292; z 28.04.2015 r., II KK 89/15, LEX nr 1682543; z 15.03.2018 r., II KK 91/18, LEX nr 2473785; z 11.04.2018 r., IV KK 104/18, LEX nr 2498022).

Tymczasem obrońca oskarżonej w żaden racjonalny sposób nie wykazał, aby którykolwiek z powyższych warunków nie został dotrzymany. Z kolei okoliczność, że w przedmiotowej sprawie oceniono poszczególne dowody w aspekcie ich wiarygodności, nie w taki sposób, jak życzyliby sobie tego skarżący, wcale jeszcze nie oznacza, że w procesie ich weryfikacji doszło do naruszenia reguł wyrażonych w art. 7 kpk. W przekonaniu sądu ad quem obrońca przedstawił w apelacji wyłącznie

własną, odmienną od dokonanej przez Sąd I instancji, ocenę materiału dowodowego.

Naturalnie odmienna, subiektywna ocena dowodów korzystna dla oskarżonej jest prawem jej obrońcy, jednakże nie prowadzi sama przez się do uznania, że analiza dokonana w niniejszej sprawie przez Sąd I instancji charakteryzowała się nieuprawnioną dowolnością.

Przechodząc do omówienia szczegółowych zarzutów należy wskazać, że Sąd I instancji w części pisemnych motywów wyroku dokonał rzetelnej oceny zgromadzonych dowodów. Nie pominął żadnego dowodu przeprowadzonego na rozprawie. Nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych ustalając, że nie było możliwe weryfikowanie przez członka zarządu każdej faktury przed podpisaniem. Ustalenia sądu opisane w części 1.1. uzasadnienia znajdują

potwierdzenie w
zgromadzonym
materiale
dowodowym.
Ustalenie sądu
meriti, dotyczące
dokonania
rozliczenia danej
faktury oraz roli
oskarżonej i sposobu
weryfikacji
dokumentów przez
członków zarządu,
a raczej braku
weryfikacji i
akceptowaniu
przelewu na zasadzie
zaufania do
oskarżonej, jako
głównej księgowej,
znajduje
potwierdzenie w
dokumentacji,
statucie spółki (...)
S.A., regulaminie
organizacyjnym (...)
S.A., regulaminie
pracy (...) S.A.,
karcie
stanowiskowej
służby, dokumentu
powierzenia
obowiązków B. S.
(2) i w zeznaniach
świadków. Wbrew
twierdzeniom
skarżącego, żaden ze
świadków
przesłuchanych w
tym przedmiotowym
postępowaniu nie
zeznał wprost, że po
dokonaniu przelewu
przez
oskarżoną
konkretne
dokumenty
związane z
działalnością PHU
K.były weryfikowane

przez prezesa zarządu L. H. (1) bądź wiceprezesa zarządu J. S.. Przywoływani przez obrońcę świadkowie zeznawali ogólnie na temat procedury obiegu dokumentów i możliwości weryfikacji dokumentów przez członka zarządu. L. H. (1) (Prezes Zarządu) nie pamiętał okoliczności sprawy, zeznał na rozprawie, że dziennie w stoczni autoryzował średnio po kilkanaście faktur. Faktury wprowadzała do systemu główna księgowa po sprawdzeniu ich pod względem finansowym. Wcześniej faktura była sprawdzana w dziale produkcji pod względem merytorycznym. Po sprawdzeniu przez księgową podpisywał faktury jako Prezes Zarządu. Potwierdzał przelew. Podpisując przelew nie widział podpisów kierowników, którzy sprawdzali dokumenty pod względem merytorycznym. W postępowaniu przygotowawczym potwierdził jedynie, iż podpisy na fakturach o

numerach (...) są jego podpisami, oraz na dokumentach znajdujących się na kartach 623, 634, 639, 640, 663, 664, 665, 674, 675. Nie pamiętał jak przebiegał obieg dokumentów.

Zeznał, że faktura musiała być zatwierdzona pod względem merytorycznym i rachunkowym, następnie była zatwierdzona przez dwie osoby, albo prezesa zarządu albo członka zarządu, następnie były realizowane przelewy. Były wprowadzane przez księgowość do systemu, następnie zatwierdzane przez dwie osoby z sekwencji podpisu z karty wzorów podpisu z banku. Nie kojarzył firmy K.. Wbrew twierdzeniom obrońcy świadek nie zeznał, że członek zarządu miał możliwość weryfikacji dokumentów.

Świadek B. S. (1) wprawdzie zeznała na rozprawie, że nie było możliwości wykonania przelewu jednoosobowo bez kontrasygnaty członka zarządu lub prokurenta. Każdy

przelew musiał być
zatwierdzony
dwuosobowo, czyli
przez kogoś z
zarządu lub
prokurenta, prezesa,
dyrektora. Nie
wiedziała jednak
jak odbywało się
uzyskanie podpisu.
Była
przygotowywana
paczka przelewów,
prezes czy dyrektor
siadał przy
komputerze i
nanosił taki drugi
podpis na przelewie
obok widniejącego
już podpisu głównej
księgowej, czyli
oskarżonej. Jedynie
ta świadek zeznała,
że członek zarządu
miał możliwość
weryfikacji, widział
jakie tam były
dokumenty i
wszystko widział.
Nie wiedziała jednak
czy miał fizycznie
dokument w ręce w
momencie podpisu,
ale na pewno
widział wszystko na
ekranie. Zeznania te
nie dowodzą, że
konkretne przelewy
będące
przedmiotem
postępowania były
weryfikowane przez
drugą osobę. Jej
zeznania pozostają
w sprzeczności z
zeznaniem L. H.
(1). Kolejny świadek
R. B. zeznała
na rozprawie, że
przelewy były

wprowadzane przez wyznaczonych pracowników do systemu bankowego, po czym akceptacja i wysłanie tych przelewów miało miejsce przy udziale dwóch osób. Były to: główny księgowy, prokurent, członek zarządu. Najczęściej osobą wprowadzającą była B. S. (2). Akceptacja była dwuosobowa, z tego co pamiętała w karcie wzoru podpisu był ówczesny zarząd, oskarżona B. S. (2), prokurent – M. T. (1), główny księgowy.

Merytorycznie badały dokumenty osoby, które zajmowały się danymi zleceniami, formalno-rachunkowo był to zastępca głównego księgowego, ponieważ tym działem zajmowała się oskarżona. Nie pamiętała kto podpisywał faktury wystawione przez firmę K.. Dodała, że oskarżona cieszyła się zaufaniem zarządu. Nie była w stanie podać jak duże „paczki” przelewów były wykonywane na raz. Zdarzało się że było to 100-200 przelewów do

potwierdzenia, nie zdarzały się pojedyncze przelewy. Wbrew twierdzeniom obrońcy zeznała, że członkowie zarządu przed wyrażeniem zgody na wykonanie przelewu, czyli przed złożeniem drugiego podpisu nie widzieli dokumentów, bo nie ma takiej potrzeby, chyba, że któraś z osób podpisujących zażyczyłaby sobie takiego dokumentu. Opierano się na zaufaniu do osoby B. S. (2), że jak daje coś do akceptacji to jest to należne.

Nieprawdziwy jest zarzut obrońcy, iż sąd ustalił niezgodnie, że oskarżona była jedyną osobą zaangażowaną w proces przygotowania dokumentacji dotyczącej K.. Przywołani na poparcie tej tezy świadkowie B. S. (1) R. B., A. K., M. T. (1), L. H. (1) wbrew twierdzeniom obrońcy nie dezawuuują takiego ustalenia. Omawiany wyżej świadek L. H. (1) nie kojarzył firmy K., nie zeznawał na temat roli oskarżonej w przygotowywaniu

konkretnej dokumentacji, zeznawał o ogólnych zasadach. Podobnie świadek R. S.. Z kolei R. B. zeznała, że najczęściej osobą wprowadzającą przelew do systemu bankowego była oskarżona. R. B. na polecenie M. T. (1) dokonała analizy rozliczeń z PHU (...). Z kolei M. T. (1) potwierdziła wprost, że rachunki z K. prowadziła B. S. (2), że wobec stwierdzenia nieprawidłowości zleciła kontrolę tych rozliczeń. A. K., który na rozprawie w ogóle nie był zorientowany w sprawie. W postępowaniu przygotowawczym miał wiedzę ogólną, kiedy okazano mu dokumentację dotyczącą rozliczeń z PHU K.zabezpieczoną do sprawy zeznał, że podpisywał dokumenty dotyczące umów z K., dokumenty parafował, umowy karty opisowe, faktury przekazywał do działu księgowości. Sprawdzał zgodność merytoryczną sprawy, po akceptacji oryginał przekazywano firmie

i na podstawie tej rozliczenia wystawiano fakturę. Należy podkreślić, że obrońca bezpodstawnie kwestionując ustalenia sądu w zakresie sprawstwa oskarżonej pominął istotę ustaleń dokonanych przez Sąd w oparciu o wnioski opinii biegłej i dokumenty źródłowe, że oskarżona dokonywała zawyżonych przelewów już po wpłynięciu dokumentacji do księgowości, po sprawdzeniu faktur z umowami i ich zakresem przez między innymi A. K., a opus operandi B. S. (2) jak wskazują wnioski opinii biegłej polegał na tym, że zawyżała wysokości kwot przelewów w stosunku do kwot widniejących na fakturach sprawdzonych przez A. K., a nadto jak wynika z opinii biegłej dokonała przelewów kwot do numerów faktur, których nie znaleziono w dokumentacji stoczni. Zachowania oskarżonej nie znalazły potwierdzenia w

zeznaniach wymienionych świadków, natomiast jak wynika z zeznań świadków członkowie zarządu nie weryfikowali zgodności kwot przelewu z dokumentacją w postaci faktur z uwagi na ich ilość jaką mieli do akceptacji, podpisywali transakcje opierając się na zaufaniu do B. S. (2). Zatem ustalenia sądu przedstawione w uzasadnieniu w części 1.1. formularza są trafne i nie są obarczone błędem. Ustalenia te nie są sprzeczne z zeznaniami w/w świadków. A. K. dokonywał przecież kontroli merytorycznej dokumentów i przekazywał je do księgowości, a jedyna odpowiedzialna za dokonywanie przelewów osoba B. S. (2) dokonywała w następnym etapie przelewów zawyżonych kwot. Również zarzut błędnego ustalenia, że B. S. (2) działała wspólnie i w porozumieniu ze Z. C. jest wadliwy. Sąd w oparciu o zeznania

świadka B. S. (1), R. B., J. S. i zasad logiki i doświadczenia życiowego dokonał ustaleń, że Z. C. był nie tylko kontrahentem M., ale też znajomym B. S. (2). J. S. zeznał, że często widział Z. C. w księgowości. Według świadka Z. C. znał się z oskarżoną i dodał, że nawet zwrócił oskarżonej uwagę, iż nie powinni omawiać spraw służbowych w obecności tego klienta. Świadek B. S. (1) zeznała na rozprawie, że na podstawie jej obserwacji oskarżoną i Z. C. łączyła bliższa znajomość. R. B. słyszała i widziała jak Z. C. bywał na śniadaniach w gabinecie oskarżonej. Zatem w świetle tych zeznań i zasad logiki i doświadczenia życiowego Sąd Okręgowy dokonał trafnego ustalenia, że oskarżona współdziałała z drugą osobą, przecież korzyść majątkową osiągnęła firma (...).

Za nieuzasadniony uznano zarzut obrazy przepisów postępowania art. 4 k.p.k., art. 5 § 2

k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., mającą wpływ na treść wyroku, poprzez naruszenie zasady rozstrzygania wszelkich niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonej, poprzez wybiórczą i dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy. Wbrew twierdzeniom obrońcy sąd meriti nie pominął zeznań świadków, których ocenę zaprezentował w formularzu uzasadnienia. Ocena ta jest zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Nie istniały żadne nie dające się usunąć wątpliwości.

Bezpodstawny i oderwany od zgromadzonego materiału dowodowego jest zarzut pominięcia zeznań świadka B. S. (1) oraz świadka R. B., L. H. (1) w części gdzie potwierdzili, że członek zarządu miał możliwość weryfikacji dokumentów przed podpisaniem i

wszystkie dokumenty, widział na ekranie. Z powodów wskazanych we wcześniejszych rozważaniach dotyczących zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych chybnym jest zarzut pominięcia zeznań świadka A. K., który zeznawał na okoliczność etapu merytorycznego sprawdzania dokumentów, ich zgodności z rzeczywistym stanem robót. Nie można zgodzić się z zarzutem polegającym na pominięciu zeznań M. T. (1), która potwierdziła zeznania A. K., a dotyczyły one etapu badania faktur z dokumentacją pod względem merytorycznym, wszak dotyczyły one etapu przed przekazaniem dokumentacji do księgowości i przed czynnościami sprawczymi oskarżonej. Bez znaczenia dla dokonanej przez sąd meriti oceny zeznań świadków, opinii biegłej i zgromadzonej dokumentacji jest fakt, że pokrzywdzona (...)

S.A. z siedzibą w S. pozwała do sądu cywilnego firmę K., a dopiero po umorzeniu egzekucji komorniczej złożyła zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przez oskarżoną. Również nie ma znaczenia dla ustaleń stanu faktycznego dokonanego przez sąd wyników audytu biegłych rewidentów z grudnia 2011r. gdzie przedmiotem badania był bilans i biegły rewident nie stwierdził żadnych uchybień w sposobie prowadzenia księgowości. Należy wskazać, że sąd meriti rozpoznawał sprawę w granicach czasowych określonych zarzutem aktu oskarżenia. Zdarzenia będące przedmiotem rozpoznania sprawy dotyczyły okresu od 18 stycznia 2012r. do 8 marca 2013r. zatem nie miały miejsca w 2011r., którego dotyczył audyt. Wyniki audytu nie miały jakiegokolwiek związku z zachowaniem oskarżonej w okresie objętym zarzucanym i ostatecznie przypisanym czynem. Jak wynika

z pisemnych motywów wyroku sąd oparł swoje ustalenia na dowodach w postaci dokumentacji historii zleceń w systemie bankowości internetowej, wyciągu z Banku (...) SA, raportach kasowych, fakturach, opinii biegłego z zakresu rachunkowości i finansów, których ocenę zawarł w części 1.1.1. formularza uzasadnienia. Ocena tych dowodów zasługuje na pełną aprobatę wobec braku dowodów przeciwnych, opinia biegłej została uznana za rzetelną i wiarygodną.

Odnosząc się do zarzutów skarżącego nie można pozostawić bez komentarza faktu braku staranności sporządzonego uzasadnienia apelacji, w którym obrońca permanentnie mylił sąd, który dokonał rozpoznania sprawy, wskazując Sąd Rejonowy zamiast Sądu Okręgowego.

Przechodząc do zarzutu rażącej niewspółmierności

wymierzonej kary
pozbawienia
wolności podkreślić
należy, że przesłanka
rażącej
niewspółmierności
kary jest spełniona
tylko wtedy, gdy na
podstawie
wskazanych
okoliczności sprawy,
które powinny mieć
decydujące
znaczenie dla
wymiaru kary,
można przyjąć, że
zachodzi wyraźna
różnica między karą
wymierzoną a karą,
która powinna
zostać wymierzona
w wyniku
prawidłowego
zastosowania
dyrektyw wymiaru
kary przewidzianych
w art. 53 k.k. oraz
zasad
ukształtowanych
przez orzecznictwo.
Sąd I instancji ma
ustawowo
zagwarantowaną
swobodę w
ferowaniu wyroku,
w tym kształtowania
wymiaru kary w
granicach
zakreślonych
ustawą. Rolą zaś
sądu odwoławczego
w tym zakresie
jest kontrola, czy
granice swobodnego
uznania
sędziowskiego,
stanowiącego zasadę
sądowego wymiaru
kary nie zostały
przekroczone w

rozmiarach niedających się zaakceptować. Sąd odwoławczy może oczywiście zmienić wymiar, czy też rodzaj orzeczonej wobec sprawcy kary, ale jedynie wówczas gdy stwierdzi, że kara orzeczona przez sąd pierwszej instancji jest "rażąco niewspółmierna".

B. S. (2) została uznana za winną dokonania czynu ciągłego z art.296 § 2k.k. w zb. z art.284 § 2 k.k. w zb. z art.294 §1 k.k. w zb. z art.271 §3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art.12 § 1k.k. Wymierzając karę sąd zastosował zgodnie z art.4§1k.k. jako łagodniejsze przepisy kodeksu karnego obowiązujące w chwili popełnienia czynu, czyli do 30 czerwca 2015r. Stosując art.11§3k.k. za podstawę wymiaru kary sąd przyjął art.294 § 1k.k. . Czyn ten zagrożony jest karą pozbawienia wolności od 1 roku do 10 lat pozbawienia wolności. Zatem Sąd pierwszej instancji wymierzając karę 1 roku pozbawienia wolności wymierzył

ją w dolnej granicy zagrożenia. Z uzasadnienia wyroku w części 4 formularza wynika, że sąd kształtując wymiar kary uwzględnił szereg okoliczności łagodzących takich jak dotychczasową niekaralność oskarżonej, fakt, że od dokonania czynu upłynęło 10 lat, od tego czasu oskarżona przestrzegała porządku prawnego, nie popełniła innych przestępstw. Według sądu meriti kara ta jest wystarczająco surowa i dolegliwa, a wymiar kary oskarżonej, będącej zdanem sądu w wieku okołoemerytalnym, kary surowszej nie było konieczne. Sąd Apelacyjny z uwagi na wyeksponowane okoliczności łagodzące w pełni akceptuje wymiar kary 1 roku pozbawienia wolności. Zdaniem sądu kara ta jest adekwatna do znacznego stopnia społecznej szkodliwości czynu, postaci zamiaru, motywacji oskarżonej - działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w rozumieniu art.115 §

4 k.k., wysokości wyrządzonej szkody. Postulowana przez obrońcę zmiana wymiaru kary poprzez jej obniżenie do 6 miesięcy pozbawienia wolności stanowi obrazę prawa materialnego, obrońca postuluje wymierzenie kary, której ustawa nie przewiduje. Orzeczona kara grzywny nie nosi cechy niewspółmierności z racji na wysokość wyrządzonej szkody stanowiącej mienie znacznej wartości przekraczającej 200 000 złotych, wysokość osiągniętej korzyści majątkowej. Kara ta określona w wysokości 200 stawek po 100 złotych każda, jak wskazał sąd pierwszej instancji, jest dodatkową realną dolegliwością dla oskarżonej. Oskarżona jest ekonomistką, jest zatrudniona w charakterze księgowej, nie posiada nikogo na utrzymaniu. Jest w stanie bez uszczerbku dla siebie zapłacić wymierzoną karę.

Wniosek			
<p>Obrońca wniosł na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 i 2 k.p.k o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <p>- uniewinnienie oskarżonej od czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku</p> <p>ewentualnie w przypadku nieuwzględnienia stanowiska obrońcy obniżenie wymiaru kary pozbawienia wolności do 6 miesięcy oraz obniżenie kary grzywny</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Zgodnie z tym, co już wyżej zaprezentowano w niniejszych rozważaniach, obrońca w wywiedzionej apelacji nie przedstawił żadnych merytorycznych, konkretnych argumentów, które wskazywałyby, że rzeczywiście zachodziły podstawy			

<p>do uniewinnienia oskarżonej. Skoro w sprawie przeprowadzono wszystkie niezbędne dowody i nie wymagało ono uzupełnienia, wniosek obrońcy o uchylenie wyroku i uniewinnienie oskarżonej był całkowicie nieuprawniony.</p> <p>Wniosek o zmianę orzeczenia w zakresie kary w postulowanym przez obrońcę kierunku jest nieuzasadniony. Postulowany wymiar kary 6 miesięcy pozbawienia wolności jest niezgodny z ustawą, albowiem czyn z art.294 § 1 k.k. zagrożony jest karą od 1 roku do 10 lat pozbawienia wolności.</p> <p>Z przyczyn wskazanych we wcześniejszej części formularza nie dokonano zmiany w zakresie orzeczonej kary grzywny.</p>				
3.2.	Wyrok zaskarżył również pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, który na podstawie art. 444 § 1 k.p.k. w zw. z art. 425	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

§ 1,2 i 3 k.p.k.
w części dotyczącej
kary, na niekorzyść
oskarżonej. Na
podstawie art. 427 §
1 i art. 438 pkt 4
k.p.k. zaskarżonemu
wyrokowi zarzucił:

1. rażącą
niewspółmierność
orzeczonej wobec
oskarżonej kary
w wymiarze 1
roku pozbawienia
wolności w stosunku
m.in. do stopnia
społecznej
szkodliwości czynu,
winy oskarżonej,
rodzaju i stopniu
naruszenia
ciężących na niej
obowiązków,
zachowania
oskarżonej po
popelnieniu
przestępstwa w tym
w szczególności
braku jakiegokolwiek
starania się
oskarżonej o
naprawienie
wyrządzonej
oskarżycielowi
posiłkowemu
szkody, co
uniemożliwia
osiągnięcie celów
kary w zakresie
prewencji ogólnej
i szczególnej, a
także godzi w
społeczne poczucie
sprawiedliwości;

2) rażącą
niewspółmierność
orzeczonej wobec
oskarżonej kary,

	<p>poprzez niezastosowanie wobec oskarżonej środka wynikającego z art. 72 § 1 pkt 8 kk i brak zobowiązania oskarżonej, aby w okresie próby zrealizowała wobec oskarżyciela posiłkowego obowiązki wynikające z punktu I i II wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 18 lutego 2019 r P-Pm 2/17 oraz punktu II wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 7 listopada 2019 r., sygn. akt III APa8/19.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Sąd uznał apelację pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego za częściowo zasadną.</p> <p>Niezasadny jest zarzut skarżącego rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonej kary jednego roku pozbawienia wolności. Jak wskazano już we wcześniejszej części uzasadnienia w</p>				

odniesieniu do
zarzutu obrońcy
oskarżonego Sąd
Okręgowy w
Szczecinie
wymierzając B. S.
(2) karę pozbawienia
wolności i karę
grzywny zastosował
zgodnie z art.4 § 1kk
jako łagodniejsze
przepisy kodeksu
karnego
obowiązujące w
chwili popełnienia
czynu, czyli do
30 czerwca 2015r.
Stosując art.11 §
3kk sąd przyjął za
podstawę wymiaru
kary art. 294
§ 1 k.k. Czyn
ten zagrożony jest
karą pozbawienia
wolności od 1
roku do 10
lat pozbawienia
wolności. Wobec
zastosowania
przepisów kodeksu
karnego
zobowiązującego do
30 czerwca 2015r.
nie mają
zastosowania
obecnie
obowiązujące
przepisy dotyczące
obostrzenia kary
z uwagi na
popełnienie
przestępstwa w
warunkach czynu
ciągłego. Zatem Sąd
pierwszej instancji
wymierzając karę 1
roku pozbawienia
wolności wymierzył
ją w dolnej
granicy zagrożenia.

W ocenie Sądu ad quem wymierzona oskarżonej kara jednego roku pozbawienia wolności odpowiada zasadom i dyrektywom sądowego wymiaru kary i stanowi sprawiedliwą odpowiedź wymiaru sprawiedliwości na popełnione przez nią przestępstwo. Kara mieści się w ramach ustawowego zagrożenia, nie jest rażąco niewspółmiernie wysoka. Jest dostosowana do osoby oskarżonej, odpowiada stopniowi jej zawinienia, postaci zamiaru i właściwościom i warunkom osobistym oraz stopniowi społecznej szkodliwości czynu. Kara ta uwzględnia okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonej tj. dotychczasową niekaralność oskarżonej, fakt, że od dokonania czynu upłynęło 10 lat, od tego czasu oskarżona przestrzegала porządku prawnego, nie popełniła innych przestępstw. Sąd Apelacyjny aprobuje wniosek sądu meriti, że kara ta jest wystarczająco

surowa i dolegliwa,
a wymierzenie
oskarżonej kary
surowszej nie było
konieczne.

Za zasadny uznano
natomiast zarzut
pełnomocnika
oskarżyciela
posiłkowego
dotyczący orzeczenia
warunkowego
zawieszenia
wykonania kary.
Sąd Apelacyjny
w pełni podziela
argumentację
skarżącego, iż Sąd
Okręgowy stosując
warunkowe
zawieszenie
wykonania kary
pozbawienia
wolności nie
uwzględnił postawy
i zachowania
oskarżonej po
popelnieniu
przestępstwa. Od
popelnienia
przestępstwa
upłynęło ponad 10
lat, a oskarżona
nie podjęła żadnych
starań, aby naprawić
wyrządzoną szkodę
choć w części.
Od 18 lutego 2019r.
B. S. (2) miała
pełną świadomość,
że Sąd Okręgowy
w Szczecinie w
sprawie P-Pm 2/17
zasądził od niej na
rzecz pokrzywdzonej
stoczni kwotę 283
310,00 złotych.
Wyrok ten został
utrzymany w mocy

wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 7 listopada 2019r. w sprawie sygn. akt III APa 8/19. Egzekucja należności okazała się bezskuteczna i Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Świnoujściu postanowieniem z dnia 25 lipca 2022r. umorzył postępowanie egzekucyjne na podstawie art. 824§1pkt 3 k.p.c. Sąd w toku postępowania dysponował dowodami dokumentarnymi w postaci wyroków i postanowienia. Zaprezentowana bierna postawa B. S. (2) odnośnie kwestii naprawienia wyrządzonej szkody wskazuje jednoznacznie, iż jest ona sprawczynią zdemoralizowaną, ignorującą normy prawne i orzeczenia sądów. Oskarżona nie zasługuje na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary. Nie zachodzą bowiem podstawy do przyjęcia istnienia pozytywnej prognozy, tj. że warunkowe zawieszenie

wykonania kary będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec niej celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

Postawa oskarżonej po popełnieniu czynu sprzeciwia się uznaniu za zasadny alternatywnego wniosku o zmianę wyroku poprzez nałożenie na oskarżoną obowiązku z art.72§1 pkt 8 k.k. Odnosząc się do zarzutu braku orzeczenia takiego obowiązku należy stwierdzić, że konstrukcja przepisu art. 72 § 1 pkt 8 k.k. jest wprawdzie szeroka, ale nie oznacza to jednak, że na podstawie tego unormowania wolno nakładać na sprawcę obowiązki o cechach penalnych, właściwych karom czy środkom karnym. Innymi słowy, obowiązek probacyjny, o którym mowa w art. 72 § 1 pkt 8 k.k., nawet jeśli został ukształtowany nieprawidłowo i wręcz nie mieści się w ramach obowiązującego porządku prawnego,

co do zasady nie może zostać uznany za karę lub środki nieznane ustawie objęte regulacją art. 439 § 1 pkt 5 k.p.k. (post. SN z 12.3.2020 r., V KK 19/20, Legalis). Antykumulacyjnym ograniczeniem stosowania obowiązku naprawienia szkody jest wyrażony w art. 415 § 1 k.p.k. zakaz orzekania takiego obowiązku, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono. W orzecznictwie wielokrotnie podkreślono, że wskazany zakaz odnosi się do każdego określonego w ustawie przypadku karnoprawnego obowiązku naprawienia szkody, a więc również do takiego zobowiązania orzeczanego przy warunkowym zawieszeniu wykonania kary (zob. wyr. SN: z 5.6.2019 r., III KK 157/19, Legalis; z 15.12.2010 r., II KK 301/10, OSNwSK 2010, Nr

1, poz. 2516;
z 3.9.2009 r.,
V KK 149/09,
Biul. PK 2010,
Nr 2, poz. 15;
z 18.6.2009 r.,
IV KK 145/09,
OSNKW 2009, Nr
9, poz. 77; z
10.1.2007 r., IV
KK 463/06, OSNKW
2007, Nr 2, poz.
14). Zakaz ten nie
sprzeciwia się
jednak
zobowiązaniu
oskarżonego do
wykonania innego
orzeczenia, w
którym
rozstrzygnięto o
naprawieniu szkody
na podstawie art.
72 § 1 pkt
8 k.k.. Chociaż
wykonanie takiego
obowiązku będzie
w istocie stanowiło
zobowiązanie
majątkowe, to
zastosowany środek
probacyjny nie jest
tożsamy z
zobowiązaniem do
naprawienia szkody,
o którym mowa w
art. 72 § 2 k.k.. W
przeciwieństwie do
obowiązku
naprawienia szkody
orzeczanego na
podstawie tego
przepisu orzeczenie
zawierające
zobowiązanie z art.
72 § 1 pkt 8 k.k.
nie jest uważane
za orzeczenie co do
roszczeń
majątkowych w

<p>rozumieniu przepisu art. 107 § 2 k.p.k. i nie podlega wykonaniu w drodze egzekucji (wyr. SA w Katowicach z 8.4.2009 r., II AKA 63/09, KZS 2009, Nr 9, poz. 87).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniosł o:</p> <p>1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonej kary 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i uchylenie rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu jej wykonania ewentualnie,</p> <p>2) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zobowiązanie oskarżonej, aby w okresie próby zrealizowała wobec oskarżyciela posiłkowego obowiązki wynikające z punktu I i II wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 18 lutego 2019 r., sygn. akt VI P-Pm 2/17 oraz punktu II wyroku</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 7 listopada 2019 r., sygn. akt III APa 8/19. ewentualnie,</p> <p>3) uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części oraz przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Powody częściowego uznania wniosku pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i nie uznania w dalszej części zostały omówione w części 3.2. Skoro w sprawie przeprowadzono wszystkie niezbędne dowody i postępowanie nie wymagało uzupełnienia, wniosek pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania był całkowicie nieuprawniony.</p>			

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zaakceptowano skazanie i zasadność oraz wysokość grzywny.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	

<p>Zmieniono podstawę skazania uzupełniając ją o art.4 § 1kk i uchylono orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności i rozstrzygnięcia z nim związane.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Tak, jak to opisano we wcześniejszych częściach niniejszego uzasadnienia. Ponadto z uwagi na fakt, że Sąd Okręgowy zastosował przepisy kodeksu karnego obowiązujące w chwili popełnienia czynu, o czym wskazał w uzasadnieniu wyroku, a nie powołał w sentencji wyroku art.4§ 1 k.k. Sąd Apelacyjny uzupełnił podstawę skazania o ten przepis.</p>	
<p>1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>	
<p>1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa</i></p>	

prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
III.	O wydatkach za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 635 w zw. z art. 627 kpk, natomiast o opłacie za obie instancje - na podstawie art. 10 ust.1 w zw. z art. 2 ust.1 pkt. 3 i art.3 ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r..	
7. PODPIS		
SSA Andrzej Olszewski SSA Andrzej Wiśniewski SSO del. do SA Małgorzata Puczko		

1.11. Granice zaskarżenia	
----------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Zmiana zaskarżonego wyroku, jak w punkcie I wyroku Sądu Apelacyjnego. Utrzymanie w pozostałej części w mocy zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. zaskarżenia	Granice
-----------------------------	----------------

Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Zmiana zaskarżonego wyroku, jak w punkcie I wyroku Sądu Apelacyjnego. Utrzymanie w pozostałej części w mocy zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana